

Първата бунтовническа пушка на Априлското въстание въ Копривщица неотдавна бѣ пукнала; гласътъ ѝ се бѣ разнелъ отъ двѣтъ страни на Старопланина. Като вихъръ бѣ обхваналъ Тракийската долина. Бенковски бѣ повелъ съ обнаженъ мечъ протестирующитѣ синове на майка България, за да строшатъ петвѣковнитѣ вериги на робството. „Черешовото топче“ прогласяше настѣпването на жизнерадостния часъ на свободата върху окървавената българска земя. . . .

А поетътъ възпѣваше тая сѣдбоносна минута:

Загинахте отъ рано, о мили братя мои,
Подъ ударитѣ злобни на нашата сѣдба;
Но вий умрѣхте честно, умрѣхте катъ герои
За вѣра, за свобода въ неравната борба.

Надежди, пролѣтъ—младостъ, вий нищо не щадихте,
Принесохте се жертва на милия си родъ,
Съ кръвта си благородна земята оросихте,
Която бѣ оросена съсъ сълзи и съсъ потъ!

О, дни за паметъ вѣчна! О, страшно потрясене!
Кога помисли робътъ, убитъ, отчаенъ, клегъ,
Че вечъ часа удари за бунтъ, за отмъщение,
И страхъ, възторгъ, надежди изпълниха навредъ!

Кога на бой свещений повикахте народа,
Народа съ кръстъ натоваренъ, въ вериги окованъ,
И кат' дигнахте лева и викахте „Свобода“!
Сбляскахте се геройски при стария Балканъ!

Каква бѣ тази яростъ и този ентузиязъмъ!
Слѣдъ туй мълчание глухо, такъвъ буренъ гласъ!